

Î N C H E I E R E

09 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă

Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul Primarului General al municipiului Chișinău, Maxim Donici,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat împotriva Primarului General al municipiului Chișinău, intervenient accesoriu Societatea cu Răspundere Limitată „Caritate-Com” cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2016

c o n s t a t ă :

La data de 18 aprilie 2016, Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat a depus cerere de chemare în judecată împotriva Primarului General al municipiului Chișinău, intervenient accesoriu Societatea cu Răspundere Limitată „Caritate-Com” (în continuare – SRL „Caritate-Com”) cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a menționat că, la data de 09 februarie 2016, a parvenit spre control dispoziția Primarului General al municipiului Chișinău nr. 17-df din 05 februarie 2016 „cu privire la prelungirea termenului de arendă a lotului de pământ din bd. Dacia nr. 49 SRL „Caritate-Com”.

Consideră că, dispoziția contestată a fost emisă contrar prevederilor legale, deoarece potrivit pct. 25 lit. d) din Regulamentul privind gestionarea resurselor funciare municipale, aprobat prin Decizia Consiliului municipal Chișinău nr. 3/23 din 02 aprilie 2013, subdiviziunile municipale specializate în relații funciare și urbanism vor asigura prelungirea termenului de arendare a terenurilor aferente în condițiile anterior stabilite.

În pofida faptului că, potrivit pct. 2.1 din decizia Consiliului municipal Chișinău nr. 6/32-14 din 19 mai 2009 plata arendei a fost stabilită în mărime de 10%, prin dispoziția nr. 17-df din 05 februarie 2016, Primarul a dispus stabilirea unei plăți de arendă în valoare de 8% din prețul normativ al terenului.

Astfel, afirmă că, decizia Consiliului municipal Chișinău are caracter normativ și stabilește reguli obligatorii de prelungire a contractelor de arendă, iar modificarea plății de arendă poate fi efectuată doar printr-un act din aceeași categorie, adică prin decizia Consiliului municipal Chișinău.

Solicită anularea dispoziției nr. 17-df din 05 februarie 2016 „Cu privire la prelungirea termenului de arendă a lotului de pământ din bd. Dacia nr. 49 SRL

„Caritate-Com”.

Prin hotărârea Judecătoriai Centru, mun. Chișinău din 06 iunie 2016 s-a admis parțial acțiunea, s-a anulat ca ilegal și neîntemeiat pct. 2.1 din dispoziția nr. 17-df din 05 februarie 2016 „Cu privire la prelungirea termenului de arendă a lotului de pământ din bd. Dacia nr. 49 SRL „Caritate-Com”.

În susținerea poziției prima instanță a reținut că, potrivit pct. 25 lit. d) din Regulamentul privind gestionarea resurselor funciare municipale, aprobat prin Decizia Consiliului Municipal nr. 3/23 din 02 aprilie 2013, subdiviziunile municipale specializate în relații funciare și urbanism vor asigura prelungirea termenului de arendare a terenurilor aferente în condițiile anterior stabilite. În acest sens, autoritatea executivă a administrației publice locale emite dispoziția de prelungire a termenului, după emiterea avizului favorabil al Comisiei de specialitate a consiliului municipal Chișinău, iar subdiviziunea specializată în relații funciare perfectează actul corespunzător, în cazul avizului defavorabil al comisiei de specialitate, asupra chestiunii privind prelungirea arende se decide prin decizia Consiliului municipal Chișinău.

Astfel, prima instanță a conchis că, contrar faptului că, potrivit pct.2.1 din decizia Consiliului municipal Chișinău nr. 6/32-14 din 19 mai 2009 plata arende a fost stabilită în mărime de 10%, prin dispoziția nr. 17-df din 05 februarie 2016 a fost stabilită plata de arendă în valoare de 8% din prețul normativ al terenului.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2016 s-a respins apelul declarat de reprezentantul Primarului General al municipiului Chișinău și s-a menținut hotărârea Judecătoriai Centru, mun. Chișinău din 06 iunie 2016.

La data de 05 decembrie 2016, reprezentantul Primarului General al municipiului Chișinău, Maxim Donici, a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2016, solicitând casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 octombrie 2016 și hotărârii Judecătoriai Centru, mun. Chișinău, din 06 iunie 2016 cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat aceleași motive de fapt ca și în cererea de apel. Suplimentar a menționat că, instanțele inferioare nu au elucidat circumstanțele reale ale pricinii, au dat o calificare greșită raportului material litigios, greșit au soluționat conflictul dintre normele cuprinse în diferite acte normative și respectiv greșit au interpretat legea și analogia ei.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră că, recursul a fost declarat în termen, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării recurentului a deciziei instanței de apel pentru a determina respectarea termenului legal de declarare a recursului, prin urmare calea de atac se consideră ca fiind exercitată în termen.

Colegiul constată că, obiectul acțiunii constă în anularea dispoziției Primarului General al municipiului Chișinău nr. 17-df din 05 februarie 2016 cu privire la prelungirea termenului de arendă a lotului de pământ din bd. Dacia nr. 49 SRL „Caritate-Com”.

Succesiv, alegațiile invocate în recurs precum că, instanța de apel și prima instanța nu au elucidat circumstanțele reale ale pricinii, au dat o calificare greșită raportului material litigios, greșit au soluționat conflictul dintre normele cuprinse în diferite acte normative și respectiv greșit au interpretat legea și analogia ei, nu pot fi reținute, or la examinarea pricinii în fond și în ordine de apel, instanțele de judecată s-au condus de prevederile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 317-XV din 18 iulie 2003 privind actele normative ale Guvernului și ale altor autorități ale administrației publice centrale și locale, potrivit cărora ierarhia actelor se structurează în funcție de categoria acestora și de autoritatea publică competentă de a le emite.

Astfel, instanțele corect au remarcat că, decizia Consiliului municipal Chișinău are caracter normativ și stabilește reguli obligatorii de prelungire a contractelor de arendă și că, modificarea plății de arendă poate fi efectuată doar printr-un act din aceeași categorie.

Prin urmare, instanțele inferioare au elucidat toate circumstanțele importante ale pricinii, acestea fiind examinate prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art.118 din aceeași lege, dând o apreciere justă acestora.

Instanța de recurs notează că, reprezentantul recurentului nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate de reprezentantul recurentului în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, or recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept a pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de reprezentantul Primarului General al municipiului Chișinău, Maxim Donici, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de reprezentantul Primarului General al municipiului Chișinău, Maxim Donici se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță